

VAN ZELDZAME SCHOONHEID

Eveneens verschenen van Tamera Alexander

Fountain Creek Kronieken in drie delen

Ontvlamd

Onthuld

Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks

Uit de verte

Verder langs de weg

Diep in mijn hart

Belmont Reeks

Een blijvende indruk

Bell Meade Reeks

Fluister zacht haar naam

Tamera Alexander

Van zeldzame schoonheid

Roman

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2014 Tamera Alexander

Oorspronkelijke titel *A Beauty So Rare – Belmont Mansion Novel, Book 2*

Oorspronkelijke uitgever Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington Minnesota 55438. USA. Bethany House is een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan.

www.bethanyhouse.com

© 2014 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

Omslagontwerp Jennifer Parker; omslagbelettering Garage-bno; omslagfoto Mike Habermann Photography. LLC.

www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051944440 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of open-
baar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mecha-
nisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn lezers, die telkens weer
samen met mij op reis gaan,
wat mijn eigen reis zoveel vreugde
en schoonheid verleent.*

Enkel met het hart kan men goed zien. Het essentiële is onzichtbaar voor de ogen.

Antoine de Saint-Exupéry

Woord vooraf

De roman die u zo dadelijk gaat lezen, is grotendeels gefingeerd, hoewel er historische gegevens en personages in zijn verweven. Het landhuis Belmont in Nashville, gebouwd in 1853, bestaat bijvoorbeeld echt. En mevrouw Adelicia Acklen, een van de personages in de roman, een dynamische vrouw die haar tijd ver vooruit was, heeft daar ook echt gewoond.

Afgezien van Adelicia Acklen komt er een groot aantal personages in de roman voor die zijn geïnspireerd door mensen uit die tijd – mensen die op Belmont hebben gewoond en gewerkt. Maar de karakters van die personen en hun daden in dit verhaal komen voort uit mijn verbeelding en moeten ook als zodanig worden opgevat.

Meteen na mijn eerste kennismaking met Belmont en met Adelicia's bijzondere persoonlijkheid en leven wist ik dat ik verhalen wilde schrijven over haar leven, haar indrukwekkende landgoed en deze belangrijke periode in de geschiedenis van Amerika. Ik nodig u uit samen met mij de deur naar de geschiedenis te openen en een andere tijd en plaats te betreden.

Dank dat u mij uw tijd toevertrouwt. Van uw kant een flinke investering die ik waardeer en die ik nooit als vanzelfsprekend beschouw.

Tamera

Proloog

15 december 1864

**Een veldhospitaal van de Geconfedereerden op enige
afstand van de gevechtlijn
Nashville, Tennessee**

Eleanor Braddock schrok toen de soldaat haar hand pakte. Zijn greep was verrassend sterk, ook al was zijn hand glibberig van bloed, zweet en strijd. Met zijn ogen stijf dichtgeknepen klemde hij zich aan haar vast alsof ze de laatste mens was op aarde. Wat zij voor hem in zekere zin inderdaad was.

Uit gewoonte keek ze naar de linkerzak van het uniform hoe de soldaat heette, maar het materiaal was doordrenkt van bloed en door een kanonschot aan flarden gescheurd, net als hijzelf trouwens. Ze was blij dat hij zojuist tijdens het onderzoek van de legerarts buiten bewustzijn was geweest. Het bruuske hoofdschudden van de dokter was hem daardoor bespaard gebleven.

‘Zuster...’

Zijn blik zocht die van haar. Tegen de achtergrond van gewerschoten en kanonvuur zette Eleanor zich schrap voor de vraag die onvermijdelijk zou komen. Hoe vaak ze ook antwoord had moeten geven, het wende nooit om iemand te moeten vertellen dat hij op het punt stond te sterven.

Net zomin als dat het niet wende om iemand te zien sterven.

‘Ja?’ vroeg ze zacht. Ze nam niet de moeite hem te vertellen dat ze geen zuster was maar vrijwilligerswerk deed.

‘Kunt u me zeggen...’ Hij begon te kuchen en zijn bebaarde kin trilde van de kou of de pijn, of misschien wel van beide. Er welde een gorgelend geluid op achter in zijn keel. ‘Zijn we erin geslaagd... de heuvel te veroveren?’

Het verraste Eleanor dat hij in zat over de strijd in plaats van over zijn leven en de gespannen verwachting achter zijn vraag

ontroerde haar. Ze kreeg er een brok van in de keel. ‘Ja,’ antwoordde ze zonder enige aarzeling, ook al had ze geen idee welk leger aan de winnende hand was. Ze wist alleen dat talloze mannen – vaders, zonen, echtgenoten... *broers* – niet ver hiervandaan afgeslacht werden. En deze man verdiende het te sterven met een vleugje vrede, in de overtuiging dat zijn leven zin had gehad. ‘Ja... dat is jullie gelukt.’ Ze probeerde te glimlachen. ‘Generaal Lee zal er blij mee zijn.’

Vlak voordat de ogen van de soldaat dicht zakten, stond er een glimp van trots, maar vooral van opluchting in te lezen. Zwoegend haalde hij adem, elke teug vergde heel wat kracht, en ze bad dat er snel een einde aan zijn strijd zou komen. Ze had echter bij soortgelijke verwondingen meegemaakt dat de mannen soms nog urenlang ondraaglijke pijnen hadden te doorstaan.

Hij was niet zo heel jong meer – zeker de dertig al gepasseerd – en zijn voeten staken heel wat centimeters over de rand van het bed. Beide laarzen waren ter hoogte van de tenen helemaal versleten. In zijn stem had ze iets Iers opgevangen, een klank van ver, die ze altijd had bewonderd.

Ze nam hem op en vroeg zich af hoe zijn leven voor de oorlog eruit had gezien en hoe hij terecht was gekomen op een naargeestig slagveld midden in Tennessee. Zijn jukbeenderen staken ver uit. Had ze nog maar wat van de bouillon die ze gisteravond voor de mannen had gemaakt. Vrijwel elke avond maakte ze er wat van klaar en hoe waterig ze het brouwsel ook maakte, de mannen wisten er wel raad mee. *In geen maanden hebben we zoiets lekkers geproefd*, zeiden ze altijd als ze hun beker leegdronken.

Ze had altijd al graag gekookt, maar voordat ze gewonde en stervende mannen van eten ging voorzien, had ze nooit verwacht er zoveel plezier aan te beleven om haar patiënten te zien eten, hoe weinig er soms ook in ging.

Ze ging iets verzitten, waarop de soldaat zijn greep verstevigde.

Er verscheen een grimas op zijn gezicht. Kreunend klemde hij zijn kaken op elkaar, alsof hij vastbesloten was het niet uit te schreeuwen van de pijn zoals de anderen deden.

Haar ogen schoten naar de lege flesjes laudanum op een nabijgelegen tafel. Had ze maar iets om hem te geven, maar de laatste

pijnstillende middelen, de morfine, chloroform en ether, waren die ochtend toegediend, vlak voor ze hoorden dat – dankzij het federale leger – de verwachte zending geneesmiddelen niet zou komen.

Voor het onderscheppen van munitie en geld, zelfs van proviand, kon ze begrip opbrengen – maar van geneesmiddelen? Zelfs tijdens de oorlog zouden er bepaalde wetten moeten gelden.

In de verte bulderde het kanonvuur, terwijl een ijzige wind door het canvas van de hospitaaltent drong. De kreunen en kreten van de gewonde en stervende mannen verscheurden de lucht. Eleanor moest er onwillekeurig van huiveren. Het was misschien een absurde gedachte, maar ze meende de aarde onder haar voeten te horen kermen en zwoegen, alsof die zich afvroeg, net als zij, hoe lang deze waanzin nog kon voortduren. Het kon niet anders of zo ging het er in de hel aan toe...

Terwijl ze nadacht over het duistere onheil en de waanzin aan de andere kant van de heuvel, wist ze dat ze in dit tentenkamp slechts een glimp van de hel had opgevangen.

Hoe was ze zesentwintig geworden zonder zich te realiseren hoe kostbaar en broos het leven was? En hoe ragfijn de vrede. Ze had zich eerder nooit afgevraagd of ze haar leven had vergooid. Maar wanneer ze de ervaringen uit haar leven tot nu toe vergeleek met wat ze de afgelopen maanden had gezien en gedaan... dan leek *vergooid* een pijnlijk toepasselijke uitdrukking te zijn.

Haar blik gleed over de rij soldaten aan weerskanten van de tent. Hoeveel zouden er nog sterven voordat beide partijen besloten dat er genoeg bloed had gevloeid?

Bij het zien van de advertentie in de krant *Murfreesboro*, waarin werd gevraagd om 'eenvoudig uitzierende vrouwen tussen de vijfendertig en vijftig' voor vrijwilligerswerk in veldhospitalen en hospitaaltenten, had ze zich afgevraagd of haar leeftijd een belemmering zou zijn om haar aan te nemen. Maar omdat er erg veel vrijwilligsters nodig waren – en zij zonder meer aan het eerste criterium voldeed – werd ze meteen aangenomen.

Het enige andere aspect wat haar de wenkbrauwen had doen fronsen, was het zinnetje 'geen speciale medische kennis of ervaring nodig'. Het had echter niet lang geduurd of ze had door waarom. Ze realiseerde zich namelijk al snel dat ze het werk als

vrijwilligster flink had onderschat.

Nadat haar broer, samen met de meeste mannelijke familieleden en vrienden, in dienst was gegaan, had ze niet thuis kunnen blijven en niets doen. Al helemaal niet vanwege hun vader die een warm voorstander was van de Confederatie.

Ze kneep haar ogen dicht, van vermoeidheid, maar ook van zorg. Pijnlijk helder zag ze in gedachten haar broer op een slagveld liggen, gewond, koud en alleen, terwijl het kostbare leven uit hem wegvloede. Ze huiverde bij de gedachte.

Als Teddy iets overkwam, wist ze niet of ze dat kon verdragen. En of hun vader zich staande zou weten te houden onder het gewicht van een dergelijk verlies. Lichamelijk was hij nog zo sterk als iemand die half zou oud was als hij en met zijn een meter vijftien – slechts vijftien centimeter langer dan zij – had hij nog steeds een kaarsrecht figuur. Alleen haar vaders geest ging achteruit. De dood van haar moeder, bijna tien jaar geleden, had hem sterk aangegrepen. Hij had een lange periode van rouw doorgebracht. In de afgelopen maanden had Eleanor echter gemerkt dat zijn geheugen verslechterde en dat het hem moeite kostte zich recente gebeurtenissen te herinneren.

Een plotselinge windvlaag geselde de tent. Heel even vreesde Eleanor dat de tentstokken uit de grond gerukt zouden worden.

Boven het gerommel uit kondigden paardenhoeven en krakende wagenwielen de komst van weer een ambulance aan.

Twee van de drie vrijwilligers in de tent hielpen de gewonde mannen uit te laden. Eleanor wist dat van haar hetzelfde werd verwacht, en dat ze een standje zou krijgen van dokter Rankin als hij haar te lang bij een en dezelfde patiënt zag staan. Maar de gedachte aan Teddy, aan de mogelijkheid dat hij zich in een soortgelijke situatie bevond – bang, gewond en alleen – maakte dat ze zich er niet toe kon zetten van de zijde van de soldaat te wijken.

Zelfs niet als hij haar hand zou loslaten, wat hij nog steeds niet had gedaan.

Een mens lijdt dikwijls het meest door het lijden dat men vreest, Eleanor. Haar vaders wijze woorden van jaren geleden schoten haar te binnen. Als hij hier was geweest, dan had hij haar opgedragen niet in te zitten over datgene wat ze in haar verbeelding zag. *De geest kan heel bedrieglijk zijn. Je moet verstandig*

zijn, dochter van me, en je niet overgeven aan de tobberige eigenschap die jouw sekse zo vaak treft. Richt je op datgene wat je kunt zien, niet op wat je verbeelding je doet geloven.

Uit ervaring wist ze dat hij gelijk had, maar haar verbeelding was soms zo sterk dat ze er moeilijk weerstand aan kon bieden. En de wetenschap dat een klein percentage angst wel waarheid werd, voedde haar zorgen. Dit provisorische hospitaal was daar het bewijs van.

‘De dokter...’ werd er hees gefluisterd.

Toen ze naar beneden keek, zag ze dat de soldaat haar weer aankeek.

‘Weet u soms wann...’ Hij klemde zijn kaken op elkaar en werd nog bleker dan hij al was. Het duurde even voordat hij verderging. ‘Wanneer hij... langskomt?’

Eleanor vond het vreselijk dat ze niets kon doen, maar dwong zichzelf met vaste stem te antwoorden. De korte opleiding die zij en de andere vrouwen in haar groep hadden gekregen, was duidelijk geweest, vooral met betrekking tot de stervenden. *Bestook een soldaat niet met vragen wanneer zijn einde nabij is. Je bent er om hem tot troost te zijn. Als hij vraagt hoe het er met hem voorstaat, moet je hem altijd de waarheid vertellen.* In theorie was Eleanor het hier volkomen mee eens.

Alleen waren theorie en praktijk twee heel verschillende dingen.

‘Nou...’ Ze deed haar best de waarheid behoedzaam te formuleren. ‘De dokter is al langs geweest.’ Ze gaf een kneepje in zijn hand. ‘Het spijt me heel erg, maar... hij kan niets meer voor je doen.’

Langzaam kneep de soldaat zijn ogen dicht. Met moeite en met enig ongeloof tilde hij vervolgens zijn hoofd op en keek langs zijn gehavende lichaam naar beneden. De realiteit maakte dat alle lucht uit zijn longen werd geperst. Eleanor legde zijn hoofd voorzichtig neer.

Er gleed een traan vanuit zijn ooghoek naar beneden en zijn schouders begonnen te trillen. Toch maakte hij geen enkel geluid.

Ze wilde graag tegen hem zeggen dat hij het gerust mocht uitschreeuwen, dat dat geen schande was. Maar iets weerhield haar ervan die woorden uit te spreken, zeiden haar dat die gefluisterde

woorden hem niet zouden troosten. En ze wilde hem juist wel tot troost zijn.

Kon ze hem maar iets geven om zijn heengaan te verlichten, iets om de...

Vanuit haar ooghoek zag ze een kan water en een klein kopje naast de lege medicijnflesjes op het dienblad. Ze kreeg een idee.

Snel, voordat de rede haar zou kunnen ontmoedigen – of haar geweten met een tegenargument zou komen – maakte ze haar hand los, goot wat water in het kopje en keerde een leeg flesje laudanum om alsof ze de twee vloeistoffen mengde. Ze zorgde ervoor dat de soldaat haar kon zien – en hoopte maar dat verder niemand het in de gaten had – en bracht de inhoud van het kopje in beweging. Daarna hield ze het tegen zijn mond.

‘Hier,’ fluisterde ze met een waarschuwende klank in haar stem. ‘Een klein beetje maar. Het is sterk spul.’

Zijn inspanning om de inhoud op te drinken bezorgde haar hartzeer. Snakkend naar adem deed hij zijn best elke druppel door te slikken. Het ging echter te snel en hij hoestte er iets van op. Ze veegde zijn mond en baard schoon. De doek zat onder het bloed.

‘O, dank u wel. Dank u wel,’ fluisterde hij telkens en telkens weer, alsof ze hem een levenselixer had gegeven.

Nog een tijdlang lag hij omhoog te staren, haalde hij moeizaam adem en werd zijn lichaam geteisterd door rillingen. Eleanor stond dicht bij hem en wachtte op een veelzeggende blik in zijn ogen waaruit zou blijken dat hij doorhad wat ze had gedaan. Of wat ze had geprobeerd te doen.

Maar... geleidelijk aan trokken de scherpe lijnen in zijn gezicht weg, en tot haar verbazing en ongeloof nam de spanning in zijn lichaam af. Haar vader had het bij het rechte eind gehad – verbeelding was bedrieglijk.

De soldaat haalde adem, hield daarbij zijn borst vast en keek glazig uit zijn ogen. ‘Had ik... maar beter mijn best gedaan,’ gromde hij tussen zijn tanden door. ‘Had ik maar...’ Zijn stem brak, opnieuw reikte hij naar haar hand.

‘Ssst...’ Eleanor boog zich over hem heen. ‘Het komt goed.’

‘Nee...’ De spieren in zijn nek zwollen op. ‘Ik moet dit zeggen, lieverd... nu het nog kan.’

Terwijl ze wachtte, veegde ze het haar van zijn voorhoofd met

een gebaar dat enkele maanden geleden veel te intiem zou zijn geweest. Maar de oorlog had er een handje van de etiquette te herschrijven.

‘Had ik... had ik...’ Er rolden tranen langs zijn slapen. Op zijn gezicht stond vastberadenheid te lezen. ‘Had ik maar... voor jou gedaan... wat ik heb gezegd, Mary lief. Wat ik voor mijn vertrek... heb beloofd.’ In zijn zucht klonk verlangen door. ‘In gedachten... heb ik elke dag...’

Hij verslikte zich in een snik en stak zijn hand uit alsof hij haar gezicht probeerde aan te raken. Eleanor begreep dat hij een andere vrouw voor zich zag. Ze legde haar handen om die van hem, waarop er opnieuw tranen over zijn gezicht rolden.

‘Wat wil je zeggen?’ drong ze zacht aan. Ze zag de pijn in zijn trekken en hoopte dat die zou afnemen als hij zijn wroeging hardop zou uiten.

Hij frunnikte aan de zoom van zijn jas en toen ze doorhad wat hij wilde doen, hielp ze hem iets uit zijn zak halen. Voorzichtig vouwde ze het open.

Een geborduurde zakdoek, onder het bloed. Met een roos erin.

‘Dit heb ik bij me gedragen, mijn lieve Mary,’ fluisterde hij. ‘Precies zoals je me had gevraagd.’ Zijn lippen trilden. Zijn blauwe ogen lachten. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat je van mij bent, liefste. Dat je tegen zo’n snuiter als ik... ja hebt gezegd.’

Pas toen Eleanor met haar ogen knipperde, voelde ze het vocht op haar wimpers. Ze had altijd goed tegen bloed gekund. Ze had geholpen in de operatietent, waar de grote houten tafel dagen achtereen rood had gekleurd. Ze had wagen na wagen weg zien rijden, vol geamputeerde ledematen. Maar dit...

Luisteren naar iemands laatste gefluisterde woorden, naar iemand die zijn hart uitstort voor een vreemde... dit kon ze niet met droge ogen aanhoren. Wie deze vrouw – deze *Mary lief* – ook was, ze bad dat de vrouw wist hoeveel hij van haar hield.

Of... van haar had gehouden.

Zonder enige aarzeling boog Eleanor zich over hem heen zodat hij haar goed kon horen. ‘Ik ben er *trots* op dat ik bij jou hoor, en dat is altijd zo geweest,’ zei ze, terwijl ze zich probeerde voor te stellen hoe het zou zijn als een man zoveel van je hield. Alleen lukte haar dat niet.

Ze keek weer naar de zakdoek en overdacht hoe kort het leven feitelijk was. Ze dacht aan al die dingen die ze nog niet had gedaan en die nog nooit waren gebeurd – ze was nog nooit gekust, laat staan dat ze was getrouwd of kinderen ter wereld had gebracht. Ze was nog nooit buiten Tennessee geweest en had nog nooit het getij van de oceaan gezien. Ze had nog nooit de hand van een jongen vastgehouden, afgezien van die van Teddy, en ze had nog nooit een nacht onder de sterrenhemel doorgebracht om de zon te zien opkomen. Er schoten ontelbare *nog nooit gedaans* door haar hoofd, maar... al die dingen verbleekten in vergelijking met de wereld die zich aan hen opdrong.

‘Jij bent er trots op dat je bij mij hoort,’ fluisterde hij, alsof hij van de gedachte genoot, maar die tegelijk bijna niet kon accepteren. ‘Het is te laat, dat weet ik, Mary lief, maar...’ Er verscheen een diepe rimpel op zijn voorhoofd. ‘Als het nog had gekund, dan...’ Hij vertrok zijn gezicht en zuchtte.

Eleanors borst deed pijn vanwege de wroeging van deze man en ze drukte hem de zakdoek in de hand. ‘Wat dan?’ fluisterde ze, terwijl ze in zijn hand kneep. Ze voelde hem wegglijden. ‘Wat had je dan gedaan?’

Hij keek haar in de ogen. ‘O, mijn allerliefste Mary... dan was ik mijn belofte nagekomen en...’

De canvaswanden van de tent schudden heen en weer. Eleanor voelde de grond deze keer ook bewegen en realiseerde zich dat het nu niet de wind was.

‘Miss Braddock!’

Toen ze zich omdraaide, zag ze dokter Rankin op zich af komen rennen. In de tent achter hem was het een en al chaos.

‘Vlug!’ schreeuwde hij. ‘Naar de ambulances! De federale troepen hebben de heuvel veroverd!’

Een schril geluid doorboorde de lucht en in de tijd die het haar kostte om het geluid te plaatsen... explodeerde de wereld om haar heen. Dokter Rankin greep haar schouder om haar op de been te houden. De tent kwam vol rook te staan. De lucht werd dik van de bijtende rook van buskruit.

‘Snel, miss Braddock! Alle vrijwilligers naar de ambulances. Nu!’

‘Maar... we kunnen de mannen toch niet achterlaten!’

‘We zullen er zoveel mogelijk verplaatsen.’ Hij draaide zich om. ‘Maar als we niet snel zijn, overleven we het zelf ook niet!’

Op dat moment realiseerde ze zich ineens... dat de soldaat haar hand had losgelaten.

Ze draaide zich naar hem toe, zag zijn ontspannen kaak en de dissonante vredige uitdrukking op zijn gezicht...

Tijdens een salvo van geweerschoten raakte ze vluchtig zijn wang aan. Ze hoopte dat zijn wroeging over wat hij bij leven nog graag had willen doen in het hiernamaals verlicht zou worden. Ze draaide zich om...

Maar bedacht zich.

Gejaagd zocht ze in de hand van de soldaat naar de zakdoek. Een tweede salvo van geweerschoten deed haar ineenkrimpen. Zijn hand bleek leeg te zijn. Het had geen enkele zin de zakdoek te bewaren, maar omdat die zoveel voor hem betekend had, voelde het niet goed die zomaar vertrappt en verloren achter te laten.

Uiteindelijk zag ze het bebloede doekje op de grond liggen en greep het beet. De roos bleek er niet meer in te zitten. Omdat ze nooit veel om bloemen had gegeven, liet ze het eerst voor wat het was. Maar al snel gingen haar gedachten uit naar de soldaat die de roos van zijn Mary lief in de strijd bij zich had gedragen.

Met bonkend hart en het bulderende kanonvuur van buiten in haar oren knielde ze op de grond. Het zoeken bezorgde haar een dwaas gevoel en ze vertelde zichzelf dat dit geen zin had. Ze moest...

Daar. Haar hand omsloot de tere gedroogde bloem waardoor er een paar rozenblaadjes afvielen. Ze legde de bloem voorzichtig in de zakdoek en stopte die in haar zak. Bij het omdraaien zag ze de anderen gewonden in de tent.

Zo veel nog...

Ze zag hoe een soldaat probeerde te gaan staan – een man die dokter Rankin nog had willen opereren – en met al haar kracht trok ze hem omhoog, legde haar arm om zijn schouders en droeg hem half slepend naar de ambulance. Iemand achter haar tilde haar op en schoof haar naast hem in de wagen, precies op het moment dat er een tweede fluitend geluid boven hen klonk.

Eleanor bedekte haar hoofd en zette zich schrap voor de inslag. Ze dacht aan Teddy en bad dat hij nog leefde. Ze beloofde zichzelf

dat ze, als ze het er levend van afbracht – als er ooit een einde aan deze ellendige oorlog kwam – zich verre zou houden van dood en doodgaan, en dat ze meer van haar leven zou maken dan ze tot nu toe had gedaan. Ze zou ervoor zorgen dat haar leven de moeite waard was.

En ze zou op zoek gaan naar de weduwe van die soldaat, zijn Mary lief, om haar te vertellen wat hij had gezegd. En haar vragen wat hij ermee had bedoeld.

1

2 september 1868
Nashville, Tennessee

Eleanor was ervan overtuigd dat ze er goed aan deed – waarom stond ze dan *nu*, nu het eindelijk zo ver was, in tweestrijd?

Tegenover haar in het rijtuig zat haar vader ernstig naar buiten te staren. Zijn handen lagen rustig op zijn schoot, zo heel anders dan zo-even toen ze de stad Nashville waren binnengereden. Bijna kinderlijk enthousiast had hij gereageerd toen ze door de stadskern waren gereden.

Ze had de koetsier gevraagd bij het postkantoor halt te houden omdat ze daar even naar binnen moest. Ze wilde het getekende contract graag in haar bezit hebben voor haar *afspraak* later die middag. De eigenaar van het gebouw met wie ze de afgelopen weken had gecorrespondeerd, had gezegd dat hij het daar voor haar zou neerleggen.

‘Ik ga ernaartoe om te rusten,’ zei haar vader zacht, eerder vragend dan bevestigend.

Eleanor knikte, ze wist wat hij bedoelde. ‘Ja... papa, dat klopt. En het is maar voor even.’ Ze dwong zichzelf te glimlachen om haar woorden kracht bij te zetten en in de hoop dat de verwachtingen van de dokter uitkwamen.

Het was moeilijk te zeggen op welk moment haar rol als dochter precies was veranderd in die van verzorgster. Maar de aanblik van die reus van een man tegenover zich – van wie ze zo onnoemelijk veel hield – deed haar terugverlangen naar de tijd dat ze nog dat kleine meisje was dat bij het zien van haar vaders diepbruine ogen wist dat alles goed zou komen. Dat de wereld een veilige plek was. En te begrijpen viel.

Maar dat kleine meisje was verleden tijd. En feitelijk gold dat ook haar vader.

Het rijtuig minderde vaart. Eleanor zag het postkantoor al lig-

gen. 'Papa, ik ga even snel een boodschap doen. Ik ben zo weer terug hoor.'

Hij wierp een blik naar buiten. 'Misschien moet ik even meegaan. Dan kan ik...'

'Dat hoeft niet hoor,' zei ze iets te snel. Ze had er meteen spijt van. Ze pakte zijn boek. 'Als u nu eens hier blijft en verder leest waar we zijn gebleven. Dan praten we erover zodra we verder rijden.'

Zonder enige overtuiging bestudeerde hij het boek in zijn handen. Daarna knikte hij. 'Je komt toch wel terug?'

'Natuurlijk kom ik terug, papa.' Ze gaf zijn hand een bevestigend kneepje, maar het schuldgevoel dat haar al op de hielen zat, belaagde haar nu des te meer.

De koetsier deed het portier open. Eleanor haastte zich het postkantoor in. Toen ze omkeek, zag ze dat haar vader inderdaad zat te lezen. Ze had hem niet mee naar binnen willen hebben, gezien de aanvallen waar hij tegenwoordig regelmatig last van had. Zijn stemming was heel erg onvoorspelbaar.

Het was drukker dan ze had verwacht. De rij reikte bijna tot aan de deur. Ze wierp een blik op de horlogeketting die op haar lijfje was bevestigd. Ze had nog wel even voor haar vaders afspraak en ze wilde per se dat contract in haar bezit hebben.

De rij schoof echter langzamer op dan ze graag had gewild. Na een tijdje keek ze door het voorraam naar het rijtuig. Ze verstijfde omdat ze haar vader niet zag.

Ze reikhalsde opzij. Misschien was hij op een andere plek gaan zitten. Sinds hun vertrek uit Murfreesboro die ochtend had hij daar al twee keer op aangedrongen omdat het volgens hem ongeluk bracht om een hele reis in een en dezelfde richting te rijden. Toen zag ze ineens dat het portier op een kier stond.

Ze rende naar buiten waar de koetsier nog steeds op de bok zat, maar waar ze het rijtuig leeg aantrof. Haar vader was in geen velden of wegen te bekennen.

'Armstead!' riep ze naar boven, terwijl haar ogen de straat af zochten. 'Mijn vader. Hij is verdwenen.'

De koetsier kwam geschrokken naast haar staan. 'Het spijt me, miss Braddock. Zopas zat hij nog binnen.'

‘Neemt u die kant.’ Ze stak haar hand uit. ‘En als u hem vindt, probeer hem dan alsjeblieft niet van streek te maken. We willen niet dat hij een scène veroorzaakt.’

‘Goed, miss.’

Eleanor ging zelf de andere kant op en keek in het voorbijgaan bij winkels en kantoorpanden naar binnen. Ze deed haar best niet aan haar vaders recente fratsen te denken of aan wat er zou kunnen gebeuren als iemand probeerde hem aan te spreken en hij van streek raakte.

Het hoge lachje viel haar als eerste op. Daarna zag ze hem staan. Aan de overkant van de straat. Voor het raam van een fourniturenzaak.

Ze ontweek een wagen en daarna nog een rijtuig en slaagde erin de overkant te bereiken. Haar vader was echter al naar binnen gelopen en had een rol lint van de plank gepakt, samen met een schaar.

Hij zag haar aankomen. ‘Eleanor! Mooi hè? Ik dacht wel dat je dit mooi zou vinden. Je draagt immers graag linten in je haar.’

Het lukte haar de schaar van hem af te pakken, maar de rol stopte hij in zijn zak.

‘Inderdaad prachtig, papa, maar... ik draag toch geen linten meer?’ Eleanor diepte de rol op en legde die terug op de plank. Toen zag ze een man, vermoedelijk de eigenaar, hun kant op komen. Er stond ontsteltenis op zijn gezicht te lezen.

Nijdig keek hij van haar vader naar haar. ‘Kan ik u ergens mee van dienst zijn?’

Eleanor deed haar best haar beschaamdheid te verbergen. ‘We wilden alleen even kijken, meneer. Nu dan...’ Ze pakte haar vader bij de arm. ‘Ik hoop dat u ons wilt verontschuldigen.’

Terwijl ze de ogen van de eigenaar in haar rug voelde prikken, haastte Eleanor zich naar buiten. Tot haar vreugde zag ze Armstead hun kant op lopen. Samen met hem slaagde ze erin haar vader zonder verdere problemen in het rijtuig te krijgen.

‘Ik zal hem nu goed in de gaten houden, miss Braddock,’ drong de koetsier aan. ‘Gaat u maar weer naar binnen.’

Gezien haar afspraak die middag had Eleanor het gevoel weinig keus te hebben.